

JIŘÍ J. K. NEBESKÝ

Lidé to vědí líp

*Dvě série novinových sloupků
z let 1994—2001*

Tichý typ
2022

Říkám, že: 30

Hranický týden 1, 1995, č. 4, 3. února, s. 4

Opavské Matiční knihkupectví a antikvariát v sobě kromě knížek skrývá černého chundelatého psíka, který s oblibou rád mezi regály štěká na zákazníky, a také dvě prodavačky-knihkupkyně. Z nich ta starší je člověkem, na něhož se těším.

Rozhovor: „Prosím vás, máte ještě... (tu a tu knihu)? / Bohužel, já jsem velmi smutná, ale všech osm kusů se prodalo. /...měl bych tady pár knížek do antikvariátu, nechcete třeba tohle? / Ne, ano, ne, ne, ano, ale..., ne, o Puškina není zájem, ne, ne... Takže jenom tyhle dvě. / Prosím vás, co se to děje, když lidi nechtou Puškina? / Já jsem velmi smutná, ale bohužel musím zkonstatovat, že se vzdělaností je to, ať nejsem sprostá, velmi zlé. / Ale ani Puškina? / Bohužel, já jsem velmi smutná, ale musím zkonstatovat, že poezie se skoro vůbec neprodává... A mohu se zeptat, proč vy osobně se chcete Puškina zbavit? / No, já poezii nečtu..., ale Puškin to je pojem, to byl veliký básník.“

Takřka denně se odehrává takovýto rozhovor, takřka denně v nás zůstává každá druhá otázka nezodpovězena, takřka denně v nás zůstává nějaká otázka nevyslovená.

Jiří J. K. Nebeský

5 Nedávno jsem šel s Katy Malenovskou. Bylo to rok od otevření Hudebního klubu — rok od změny situace na hranické rockscéně od „semtam“ k „stále“. Což napodiv nevede k masazájmu, ale víc k „vybírám si“. Když (18. 5.) přišlo tolik lidí, že už zaplnili venkovní stoly a někteří tedy museli dovnitř, tak tehdy začal koncert. První Noonies, jež mám rád pro sympatický způsob vystupování a kvůli šestici písní, jež znám z jejich demoLP, druzí November Second. Po třech skladbách, které tito odehráli, chtěl jsem celý Glosák věnovat jejich chvále. Nevím ovšem, zda vůbec nějaká skladba byla jejich, čilišnek: zda nebylo vše převzaté, sice hezky, ale pro mě „jenom“. A Martin Pjentak, nová redaktorská tvář konkurenčních Hranických novin a můj starý spolužák, se mě zeptal, jak se mi to všechno líbilo. A já říkám, že Noonies mě spíš nudili a November Second zpočátku bavili, pak taky nudili. A on řekl: To je problém všech rockových kapel. Tak jsem se smál.

Hranický týden 2, 1996, č. 21, 24. května, s. 4

6 Nedávno jsem šel s Katy Malenovskou kolem výkladní skříně knihkupectví Honzík a zahlédl tam oranžovou obálku sbírky Sežeretěto, kterouž napsala Olga Jiříčková a kterouž jsem já vydal. Série Kamuflon neustále zvyšuje náklad, už bych už už podle dojmu, že víc a víc (mladých) lidí čte poezii (což sice nevím, je-li hodnota kladná či záporná, ale vždy a vždy méně obvyklá), jenomže to zas až tak nutně není fakt. Minuskultura se hýbe velmi nevšedním způsobem, na všem berou podíl i zcela nečekané věci. Například to, že si jistý svazek Kamuflonu koupí víc lidí než jiný, neznamená, že by byl lepší (nebo měl lepší propagandu), ale nejhlavněji to, že jistý autor má více (ochotných) přátel než jiný. Takže pravidlo číslo one pro regionální literáty: seznam se s co největším počtem lidí. Nejlépe ve škole či na rockotéce v Hudebním klubu.

Hranický týden 2, 1996, č. 22, 31. května, s. 4

7 Pracuju teď na jisté zajímavé věci, jejíž název ještě neznám, ale obsah najisto. Máť to být sestřih z článků o mladých hranických umělcích a rockerech, přehled nekonečného regionálního kulturního snažení. A pro dnes jedinký výsledek: vylezlo mi, že v Hranicích v rozmezí let 1993—1995 bylo „vydáno“ = natočeno, prodáváno skoro dvacet demokazet (titulů, nikolivěk kusů). To je slušné, ne? První vlašťovky z magnetofonových pásků vyletěly už roku 1992 (především díky Arthonu Jardy Honzika), největší boom boomnul roku 1994 (to mi vychází devět kazet v roce), rok 1995 byl již zesláblý (6 kousků — a to tři z toho byly od jediného muzikanta), jaká bude letos mnohost, je hvězdné. Za nejtípnější název míním demo skupiny Wizard — Stačí jen prachy mít. To bych si vážně chtěl poslechnout.

Hranický týden 2, 1996, č. 23, 7. června, s. 4

8 Tuto sobotu má být v Hudebním klubu uskutečněno pouštění hudby s názvem TELEHANUŠ. Libor Hanuš To Je Ale Papuč se narodil 30. června 1974 v Olomouci, školy studýroval na našich Hranicích. V roce 1988 spoluzakládal skupinu Savarez a tehdy se prvně setkal s kytarou. Byla ještě elektrická, ale byla už to kytara. K té klasické přešel zanedlouho; svou nezlomnou vůlí stoupal rychle po schodech interpretačního umu, takže roku 1991 odchází na brněnskou konzervatoř. A přesouvá tam nejen zájem profesionální — roku 1994 se žení s Markétou Binderovou a Hranice navštěvuje už jen svátečně. Dnes tento nejtalentovanější Hraničan první poloviny 90tých let rozděluje svůj čas na tři díly: mezi svou ženu, kytaru a nejnověji i studium práv. Libor miluje hudbu, tak si ho připomeňme právě skrze ni sobotní disco-rocketkou TELEHANUŠ.

Hranický týden 2, 1996, č. 24, 14. června, s. 4